

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

817 St. Clair Avenue Cleveland, Ohio
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:
za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.50. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50
za Cleveland, po raznolih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00
za Evropo, celo leto, \$7.00
Posamezna številka, 3c

SUBSCRIPTION RATES:

United States and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year
U. S. and Canada, \$3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months
Cleveland and Euclid, by carrier \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months
European subscription, \$7.00 per year
Single copies, 3c

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at
Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1878.

No. 176 Wed., July 30, 1941

BESEDA IZ NARODA

Za društva Najs. Imena

Pozdrav novomašniku

Prelepi poletni čas gre že proti koncu in bližajo se nam pusti jesenski dnevi. Sezona piknikov bo že kmalu v kraju, zato pa so se člani društva Najsvejetjega Imena pogovorili in sklenili, da prirede slovenski katoliški shod v tva namen priredimo piknik.

Ta piknik pa je namenjen za veslovenški katoliški narod v Clevelandu ter bližnji in daljni okolici našega mesta. Prijedaja društva Najsvejetjega Imena vseh štirih slovenskih fara v Clevelandu. Morebitni čisti preostanek tega piknika bo porabljen v svoji družini duhovnika in ta srečna družina je družina našega spoštovanega rojaka g. Joseph Lekana iz 81. ceste.

Mnogo je bilo truda in skrb predno je naš novomašnik prišel do svojega cilja. Posebno pa so bile skrbi še sedaj, ko v stari domovini divja vojna vihra in kjer se je do pred nedavnim nahajal tudi naš novomašnik. Lahko si mislite skrbi staršev za svojega sina, ki se je v tem času bil podal na nevarno pot in ki ga je po dolgem potovanju božja previdnost varovala, da je srečno dospel v svojo rodno domovino in ki bo v nedeljo prvič zapel "Slavo Bogu" v domači cerkvi in mi z njim pa bomo rekli: krišku sreca!

Da tako bomo farani pri fari. Levrena pričeli dan slovestnosti prihodnjo nedeljo. Vse lepše se bodo glasili zvonovi in našega cerkvenega stolpa in izobesene zastave pri hišah naših faranov bodo že v soboto naznajale, da bo nekaj posebnega v nedeljo na naši fari. V nedeljo se bodo že na vse zgodaj oglasili naši novi zvonovi v ubranem potravanju in vabili farane skupaj. Te slovesnosti pa se bodo udeležila tudi vsa naša društva korporativno s svojimi zastavami in godbo na čelu.

Zbirali se bomo pred domom novomašnikov staršev, to je, na 81. cesti, odkjer se bo razvila povorka do Aetna Ave. in po tej na 80. cesto, kjer se nam bodo iz župnišča pridružili še č. g. gduhovniki in drugi svatje. Nato pa bo šla povorka dalje po Mansfield Ave. in 81. cesti v cerkev.

To naj bo dan veselje in radošti za vso faro. Vsak faran naj se veseli tega dneva, kajti to je dan, katerega je sam Bog določil, da je naš novomašnik srečno dospel do svojega cilja in stopil v službo Gospodova.

Torej v nedeljo obrnimo svoje misli le k Bogu, da bi bila ta sveta daritev v čast božjo in naše zasljenje.

Nova maša se prične ob deseti in vsi farani in prijatelji iz sosednjih fara ste prijazno vabljenci, da se udeležite te sv. mašte ter da napolnilmo našo novo cerkev in tako počastimo tudi našega novomašnika. Našemu slavljeniku pa kljčemo: "Novomašnik bod' pozdravljen!"

Anton Meljač

Podružnica št. 3 SMZ

Clanstvu podružnice št. 3 Slovenske moške zvezze naznjam, da se bo po sklepnu zadnje redne seje vršila prihodnja seja naše podružnice v nedeljo, 10. avgusta ob dveh popoldne in sicer na farmah, to je, na vogalu Chardon in Richman Rd. Poleg Mervarjeve farme, kjer je gazoninska postaja, tam boste videli tudi napis naše podružnice.

Ker je bil ta sklep narejen tik ob zaključku triletnega poslovanja naše podružnice z namenom, da se pridobi več članov naše podružnice na sejo, se je obenem sklenilo, da se takoj po kratki seji istega dne vrši piknik v prosti naravi. Za boljšo kontrolo apeliram na vse člane, ki imate svoje automobile za

Hud sklepni revmatizem zahteva v zadnjih letih v Italiji vedno več smrtnih žrtev. Oblasti zahtevajo radi tega obvezno prijavno obolen.

Matevž Leskovec,
član dr. Najs. Imena.

* * *

Na Švedskem so odkrili nove sloje srebrne rude.

prevoz, ali če jih nimate, da pride v nedeljo, 10. avgusta točno ob eni uri popoldne pred Slovenski dom na Holmes Ave., da se skupno odpeljemo na pikniške prostore, kjer se bo seja vršila točno ob dveh v notranjih prostorih posestnika.

Vabljeni so vsi, da se gotovo udeleže seje kakor tudi piknika, ki bo prvi ob triletnici obstoja naše podružnice. Odbor je prav pridno na delu, da bo preskrbel z vsem potrebnim, da bo dovolj zabave za vse, ki nas običajo ta dan; v tem so vključena tudi mehke in trde pijače, kakor tudi godba. Ker je na tej farmi precej dry, smo sklenili, da bomo imeli gorko pečenko in bomo spekli na drogu celega jagneta. Poleg tega pa bo še več drugih stvari, s katerimi bomo postregli vsem, ki nas boste obiskali.

Odbor tudi prav prijazno vabi rojake in rojakinje iz bližnjih naselbin na obilen poset. Pozdrav vsem članom in na svidenje,

Chas. Benevol, tajnik.

Ven na deželo!

Kam pa v nedeljo, dne 3. avgusta? . . . Nikar ne ostanite doma, pojrite ven na deželo, da se malo razvedrite, razveselite, pogovorite in ohladite. Pojdite vti na S. N. P. J. farme, kjer bo dramsko društvo "CANKAR" priredilo piknik. Vozil bo tja avtobus in sicer izpred poslopja Slovenskega narodnega doma na St. Clairju, v nedeljo popoldne.

Na pikniku bo zelo zanimiv program. Lahko se boste prav iz srca nasmejali vsem šalam, ki jih bo tam izvajal "CIRKUS."

Videli in slišali boste vsakovrstne zveri, tako, da sami svojim očem ne boste verjeli, če gledate žive ali umetne zveri. Prijazna ciganka vam bo prerovala vašo bodočnost, tako, da se boste že v naprej lahko izognili vsem zakonskim neprilikam. Potem, ko boste izvedeli svojo usodo, boste pa lahko stopili v "ZEJNO" in "LAČNO" vas, kjer bo vse preskrbljeno za vaše lačne in žejne želode.

Izvrstne kuharice bodo vse tako okusno pripravile, da bc vsakdo moral nekaj pokusiti.

Potem boste pa malo zalili, pa bc vse prav lepo. Tudi zaplesali boste lahko. Tako se boste za mal denar lahko cel dan prav prijetno zabavali na S. N. P. J. farmi v nedeljo, dne 3. avgusta.

Pokažite vsaj malo svojo naklonjenost dramskemu društvu "CANKAR," ki vas večkrat tako prijetno razveseli s kako lepo igro v Slovenskem narodnem domu na St. Clairju. Pokažite jim svoje zanimanje za njihovo kulturno delo s tem, da boste vse prišli na njihov piknik, dne 3. avgusta na S. N. P. J. farmi.

Ne ustrašite se morebitnega dežja, zakaj piknik se bo vršil v slučaju vsakega vremena.

Na svidenje;

Mrs. Antoinette Kennick.

—

Anton Meljač

SATAN IN IŠKARIOT

Po nemškem izvirniku K. Mays

Slutim, da se bo stvar takole razvila.

Jonatan Melton je odpotoval s Small Hunterjem v Orient, ga bo tam zadrževal, poskrbel, da pravi Small Hunter izgine, pa se bo sam povrnil v Ameriko kot Small Hunter. Za las mu je podoben, studiral še bo njegove posebnosti in se predstavil za dediča—.

"Kake reči mi pripovedujete! In kako bo izginil Small Hunter—?"

"Jonatan Melton ga bo enostavno umoril."

"Strašno!"

"Pri Meltonih umor ni nič izrednega. Ne bom že sicer kar trdil, da bo res umoril ali da ga je že, pa kolikor poznam te ljudi, smemo skoraj za govoriti, da bo pravega Small Hunterja na tak groznično neokretnost, ki napravi vse kolodvore podobne norišnicam. Poskušal sem, da bi se zabaval z ogledovanjem najrazličnejših komičnih vrst človeškega rodu, z angleškimi čepicami na glavi, ki ne vedo, kam bi se obrnili, ki se zasopli vzpenjajo v vagone, si poiščajo oddelek, v katerem se skrijejo in zakopljejo, takoj nato pa drevijo zopet kam drugam — tako nekako kot razkropljeni vojaki poražene armade, ki misljijo, da so našli pravo pot za umik. Kadar gledam take prizore, skušam postriti v sebi smisel za karikaturo, da ne bi videl jedra človeka, katerega muči strašen dolgčas in neuravnovešenost."

Prehitel me je, ko sem mu mislil pojasniti, kaj sva se mnila s Vogelom.

"Moj brat Old Shatterhand je našel, da so bile moje slutne upravičene. Belkožec Small Hunter je odpotoval z nečakom Harryjem Meltonom v deželo, ki jo beli ljudje imenujejo Orient."

"Winnetou naju je pravilno razumel. Njegovi bistromnosti nič ne uide!"

"Ni bilo treba posebne bistromnosti. Old Shatterhand mi je tistikrat pokazal pismo Jonatana Meltona in mi ga tudi prebral. Zapomnil sem si ga."

Pred nekaj tedni sem prišel v San Francisco, da bi videl lepo gospo, ki naju je njen mož tistikrat pred leti tako hudo razobil in ki sem mu zagrozil, da se bom maščeval, če bi spravil ženo v nesrečo. Zvedel sem o nezgodji, ki jo je zadela, in šel k njej. Zaupala mi je, ker sem tvoji prijatelj in brat, vse mi je povedala. Prebrala mi je tudi pismo, ki so ji ga poslali iz New Orleansa. Pismo je govorilo o Hunterju in še o marsičem drugem, kar se je ujemalo s tvojim pismom, ki si ga našel pri Harryju Meltonu. Ni bilo težko najti prave sledi. Slep bil, kdor bi je ne našel.

Lepa gospa ti je naklonjena, sklenil sem, da ji bom pomagal. In zato sem potoval k tebi. Talem mladi človek me je spremjal, ker pozna vso zadevo in ker razume jezik tvoje domovine, ki ga jaz ne razumem.

Kaj sklepa moj brat iz dejstev, ki jih dosedaj pozna?"

"Jonatan Melton piše, da bo izrabil svojo podobnost s Smallom —. Kaj meni Winnetou, kako bo izrabil tisto podobnost? S sleparjami—?"

"Ne. Small Hunter bo umrl, če ne pride o pravem času človek, ki ga bo rešil iz Jonatano-vo roka."

"Tudi sam sem o tem prepričan. Small Hunter bo umrl, mesto njega pa bo prišel v Ameriko Jonatan Melton in se polastil dedičine."

Nemudoma mora nekdo v Kairo, da popraša na ameriškem konzulatu za Small Hunterjem in ga pošlje, če še živi."

Vogel me je prikel za roko.

"In tisti ste vi —!" je vzkliknil. "Pojdite —! Odpotujte —! Dokler še ni prepozno."

"Hm —! Zadeva me silno zanimala —. Toda, ali mar mislite, da kar tule sedim in čakam, kedaj bi odložil svoje delo in se sel onstran Sredozemskega morja pretepat s sleparji in morilci —?"

(Dalje prihodnjici)

Zadnje potovanje

Našel sem prazen oddelek vagona, položil krovčeg na sedež v znak, da je prostor zaseden, potem sem pa zopet šel na peron, se sprehal ob vlaku in čakal odhoda vlaka.

Bil sem žalosten in poln bolnega strahu pred odhodom. Četudi, se peljem v kraje, ki so mi znani in dragi, in četudi vem, da se bom razveselil svjedenja s kakšnim dragim znancem, vendar mi je bilo mrzlo v srcu. Kovčegi so se mi zdeli kot odprte krste. Vsa brzina, s katero vsi ljudje okoli mene opravljajo svoje posle, vsa tuga poslavljanja, ki navdaja vse tiste, ki se poslavljajo od mene, vse to me tako muči, da se v meni pričenja vzbujati žalostne misli. Želel sem, da bi odgnal vse te žalostne slike in zato sem šel vzdolž kolodvora, da bi si ogledal vse to, kar prihaja in odhaja, vse to veliko in mrzlično neokretnost, ki napravi vse kolodvore podobne norišnicam. Poskušal sem, da se zabaval z ogledovanjem najrazličnejših komičnih vrst človeškega rodu, z angleškimi čepicami na glavi, ki ne vedo, kam bi se obrnili, ki se zasopli vzpenjajo v vagone, si poiščajo oddelek, v katerem se skrijejo in zakopljejo, takoj nato pa drevijo zopet kam drugam — tako nekako kot razkropljeni vojaki poražene armade, ki misljijo, da so našli pravo pot za umik. Kadar gledam take prizore, skušam postriti v sebi smisel za karikaturo, da ne bi videl jedra človeka, katerega muči strašen dolgčas in neuravnovešenost."

Tako sem počival na krovu vagona, da bi vse te žalostne slike in zato sem šel vzdolž kolodvora, da bi si ogledal vse to, kar prihaja in odhaja, vse to veliko in mrzlično neokretnost, ki napravi vse kolodvore podobne norišnicam. Poskušal sem, da se zabaval z ogledovanjem najrazličnejših komičnih vrst človeškega rodu, z angleškimi čepicami na glavi, ki ne vedo, kam bi se obrnili, ki se zasopli vzpenjajo v vagone, si poiščajo oddelek, v katerem se skrijejo in zakopljejo, takoj nato pa drevijo zopet kam drugam — tako nekako kot razkropljeni vojaki poražene armade, ki misljijo, da so našli pravo pot za umik. Kadar gledam take prizore, skušam postriti v sebi smisel za karikaturo, da ne bi videl jedra človeka, katerega muči strašen dolgčas in neuravnovešenost."

"Oh, dragi otroci," je vzdihala stara gospa. "Meni ni dobro ... da, slabo mi je."

"Lepo vas prosim," jo je tolabil moški, "vi si to samo domisljate ... Cisto dobro vam je ..."

"Zbogom, draga hčerkica!"

Sprevdnik je pomagal stari gospo, da je vstopila v voz in jo je posadil na sedež kot kakšen krovček.

"Bolje bi bilo, če ne bi danes odpovala," je z vzdihom rekla stara gospa in zopet močno začašljala. "Čutim takoj, kot da se mi bo danes nekaj pripetilo."

"Kaj sè ti naj bi zgodilo? Neznanen prehlad — prav nič hujšega."

"Ne, ne, ne, kljub vsemu, da bi bilo bolje, če ne bi danes odpovala ... Da ... vem, da mi bo danes nekaj pripetilo."

"Kaj sè ti naj bi zgodilo? Neznanen prehlad — prav nič hujšega."

"To je res," je potrdil moški, "vse bo res umoril ali da ga je že, pa kolikor poznam te ljudi, smemo skoraj za govoriti, da bo pravega Small Hunterja na tak groznično neokretnost, ki napravi vse kolodvore podobne norišnicam. Poskušal sem, da se zabaval z ogledovanjem najrazličnejših komičnih vrst človeškega rodu, z angleškimi čepicami na glavi, ki ne vedo, kam bi se obrnili, ki se zasopli vzpenjajo v vagone, si poiščajo oddelek, v katerem se skrijejo in zakopljejo, takoj nato pa drevijo zopet kam drugam — tako nekako kot razkropljeni vojaki poražene armade, ki misljijo, da so našli pravo pot za umik. Kadar gledam take prizore, skušam postriti v sebi smisel za karikaturo, da ne bi videl jedra človeka, katerega muči strašen dolgčas in neuravnovešenost."

"To je res," je potrdil moški, "vse bo res umoril ali da ga je že, pa kolikor poznam te ljudi, smemo skoraj za govoriti, da bo pravega Small Hunterja na tak groznično neokretnost, ki napravi vse kolodvore podobne norišnicam. Poskušal sem, da se zabaval z ogledovanjem najrazličnejših komičnih vrst človeškega rodu, z angleškimi čepicami na glavi, ki ne vedo, kam bi se obrnili, ki se zasopli vzpenjajo v vagone, si poiščajo oddelek, v katerem se skrijejo in zakopljejo, takoj nato pa drevijo zopet kam drugam — tako nekako kot razkropljeni vojaki poražene armade, ki misljijo, da so našli pravo pot za umik. Kadar gledam take prizore, skušam postriti v sebi smisel za karikaturo, da ne bi videl jedra človeka, katerega muči strašen dolgčas in neuravnovešenost."

"To je res," je potrdil moški, "vse bo res umoril ali da ga je že, pa kolikor poznam te ljudi, smemo skoraj za govoriti, da bo pravega Small Hunterja na tak groznično neokretnost, ki napravi vse kolodvore podobne norišnicam. Poskušal sem, da se zabaval z ogledovanjem najrazličnejših komičnih vrst človeškega rodu, z angleškimi čepicami na glavi, ki ne vedo, kam bi se obrnili, ki se zasopli vzpenjajo v vagone, si poiščajo oddelek, v katerem se skrijejo in zakopljejo, takoj nato pa drevijo zopet kam drugam — tako nekako kot razkropljeni vojaki poražene armade, ki misljijo, da so našli pravo pot za umik. Kadar gledam take prizore, skušam postriti v sebi smisel za karikaturo, da ne bi videl jedra človeka, katerega muči strašen dolgčas in neuravnovešenost."

"To je res," je potrdil moški, "vse bo res umoril ali da ga je že, pa kolikor poznam te ljudi, smemo skoraj za govoriti, da bo pravega Small Hunterja na tak groznično neokretnost, ki napravi vse kolodvore podobne norišnicam. Poskušal sem, da se zabaval z ogledovanjem najrazličnejših komičnih vrst človeškega rodu, z angleškimi čepicami na glavi, ki ne vedo, kam bi se obrnili, ki se zasopli vzpenjajo v vagone, si poiščajo oddelek, v katerem se skrijejo in zakopljejo, takoj nato pa drevijo zopet kam drugam — tako nekako kot razkropljeni vojaki poražene armade, ki misljijo, da so našli pravo pot za umik. Kadar gledam take prizore, skušam postriti v sebi smisel za karikaturo, da ne bi videl jedra človeka, katerega muči strašen dolgčas in neuravnovešenost."

"To je res," je potrdil moški, "vse bo res umoril ali da ga je že, pa kolikor poznam te ljudi, smemo skoraj za govoriti, da bo pravega Small Hunterja na tak groznično neokretnost, ki napravi vse kolodvore podobne norišnicam. Poskušal sem, da se zabaval z ogledovanjem najrazličnejših komičnih vrst človeškega rodu, z angleškimi čepicami na glavi, ki ne vedo, kam bi se obrnili, ki se zasopli vzpenjajo v vagone, si poiščajo oddelek, v katerem se skrijejo in zakopljejo, takoj nato pa drevijo zopet kam drugam — tako nekako kot razkropljeni vojaki poražene armade, ki misljijo, da so našli pravo pot za umik. Kadar gledam take prizore, skušam postriti v sebi smisel za karikaturo, da ne bi videl jedra človeka, katerega muči strašen dolgčas in neuravnovešenost."

"To je res," je potrdil moški, "vse bo res umoril ali da ga je že, pa kolikor poznam te ljudi, smemo skoraj za govoriti, da bo pravega Small Hunterja na tak groznično neokretnost, ki napravi vse kolodvore podobne norišnicam. Poskušal sem, da se zabaval z ogledovanjem najrazličnejših komičnih vrst človeškega rodu, z angleškimi čepicami na glavi, ki ne vedo, kam bi se obrnili, ki se zasopli vzpenjajo v vagone, si poiščajo oddelek, v katerem se skrijejo in zakopljejo, takoj nato pa drevijo zopet kam drugam — tako nekako kot razkropljeni vojaki poražene armade, ki misljijo, da so našli pravo pot za umik. Kadar gledam take prizore, skušam postriti v sebi smisel za karikaturo, da ne bi videl jedra človeka, katerega muči strašen dolgčas in neuravnovešenost."

"To je res," je potrdil moški, "vse bo res umoril ali da ga je že, pa kolikor poznam te ljudi, smemo skoraj za govoriti, da bo pravega Small Hunterja na tak groznično neokretnost, ki napravi vse kolodvore podobne norišnicam. Poskušal sem, da se zabaval z ogledovanjem najrazličnejših komičnih vrst človeškega rodu, z angleškimi čepicami na glavi, ki ne vedo, kam bi se obrnili, ki se zasopli vzpenjajo v vagone, si poiščajo oddelek, v katerem se skrijejo in zakopljejo, takoj nato pa drevijo zopet kam drugam — tako nekako kot razkropljeni vojaki poražene armade, ki misljijo, da so našli pravo pot za umik. Kadar gledam take prizore, skušam postriti v sebi smisel za karikaturo, da ne bi videl jedra človeka, katerega muči strašen dolgčas in neuravnovešenost."

"To je res," je potrdil moški, "vse bo res umoril ali da ga je že, pa kolikor poznam te ljudi, smemo skoraj za govoriti, da bo pravega Small Hunterja na tak groznično neokretnost, ki napravi vse kolodvore podobne norišnicam. Poskušal sem, da se zabaval z ogledovanjem najrazličnejših komičnih vrst človeškega rodu, z angleškimi čepicami na glavi, ki ne vedo, kam bi se obrnili, ki se zasopli vzpenjajo v vagone, si poiščajo oddelek, v katerem se skrijejo in zakopljejo, takoj nato pa drevijo zopet kam drugam — tako nekako kot razkropljeni vojaki poražene armade, ki misljijo, da so našli pravo pot za umik. Kadar gledam take prizore, skušam postriti v sebi smisel za karikaturo, da ne bi videl jedra človeka, katerega muči strašen dolgčas in neuravnovešenost."

"To je res," je potrdil moški, "vse bo res umoril ali da ga je že, pa kolikor poznam te ljudi, smemo skoraj za govoriti, da bo pravega Small Hunterja na tak groznično neokretnost, ki napravi vse kolodvore podobne norišnicam. Poskušal sem, da se zabaval z ogledovanjem najrazličnejših komičnih vrst človeškega rodu, z angleškimi čepicami na glavi, ki ne vedo, kam bi se obrnili, ki se zasopli vzpenjajo v vagone, si poiščajo oddelek, v katerem se skrijejo in zakopljejo, takoj nato pa drevijo zopet kam drugam — tako nekako kot razkropljeni vojaki poražene armade, ki misljijo, da so našli pravo pot za umik. Kadar gledam take prizore, skušam postriti v sebi smisel za karikaturo, da ne bi videl jedra človeka, katerega muči strašen dolgčas in neuravnovešenost."

"To je res," je potrdil moški, "vse bo res umoril ali da ga je že, pa kolikor poznam te ljudi, smemo skoraj za govoriti, da bo pravega Small Hunterja na tak groznično neokretnost, ki napravi vse kolodvore podobne norišnicam. Poskušal sem, da se zabaval z ogledovanjem najrazličnejših komičnih vrst človeškega rodu, z angleškimi čepicami na glavi, ki ne vedo, kam bi se obrnili, ki se zasopli vzpenjajo v vagone, si poiščajo oddelek, v katerem se skrijejo in zakopljejo, takoj nato pa drevijo zopet kam drugam — tako nekako kot razkropljeni vojaki poražene armade, ki misljijo, da so našli pravo pot za umik. Kadar gledam take prizore, skušam postriti v sebi smisel za karikaturo, da ne bi videl jedra človeka, katerega muči strašen dolgčas in neuravnovešenost."

"To je res," je potrdil moški, "vse bo res umoril ali da ga je že, pa kolikor poznam te ljudi, smemo skoraj za govoriti, da bo pravega Small Hunterja na tak groznično neokretnost, ki napravi vse kolodvore podobne norišnicam. Poskušal sem, da se zabaval z ogledovanjem najrazličnejših komičnih vrst človeškega rodu, z angleškimi čepicami na glavi, ki ne vedo, kam bi se obrnili, ki se zasopli vzpenjajo v vagone, si poiščajo oddelek, v katerem se skrijejo in zakopljejo, takoj nato pa drevijo zopet kam drugam — tako nekako kot razkropljeni vojaki poražene armade, ki misljijo, da so našli pravo pot za umik. Kadar gledam take prizore, skušam postriti v sebi smisel za karikaturo, da ne bi videl jedra človeka, katerega muči strašen dolgčas in neuravnovešenost."

"To je res," je potrdil moški, "vse bo res umoril ali da ga je že, pa kolikor poznam te ljudi, smemo skoraj za govoriti, da bo pravega Small Hunterja na tak groznično neokretnost, ki napravi vse kolodvore podobne norišnicam. Poskušal sem, da se zabaval z ogledovanjem najrazličnejših komičnih vrst človeškega rodu, z angleškimi čepicami na glavi, ki ne vedo, kam bi se obrnili, ki se zasopli vzpenjajo v vagone, si poiščajo oddelek, v katerem se skrijejo in zakopljejo, takoj nato pa drevijo zopet kam drugam — tako nekako kot razkropljeni vojaki poražene armade, ki misljijo, da so našli pravo pot za umik. Kadar gledam take prizore, skušam postriti v sebi smisel za karikaturo, da ne bi videl jedra človeka, katerega muči strašen dolgčas in neuravnovešenost."

"To je res," je potrdil moški, "vse bo res umoril ali da ga je že, pa kolikor poznam te ljudi, smemo skoraj za govoriti, da bo pravega Small Hunterja na tak groznično neokretnost, ki napravi vse kolodvore podobne norišnicam. Poskušal sem, da se zabaval z ogledovanjem najrazličnejših komičnih vrst človeškega rodu, z angleškimi čepicami na glavi, ki ne vedo, kam bi se obrnili, ki se zasopli vzpenjajo v vagone, si poiščajo oddelek, v katerem se skrijejo in zakopljejo,

TROJKA

DR. FRANC DETELA

Tako sta se pomenovala, je hitro zavedel.

"Mi, gospod doktorand," je dejal, "hvala Bogu, nismo več dijaki; nas torej ne veže ne gimnazijalska disciplina ne ministarski ukaz. Dokler uživamo gostoljubnost gospoda Bojanca, nam nima ničesar nič reči."

"Istina!" je dejal Slavoljub.

"Bogme!" je pritrdil Zvonimir.

"Toda gospoda," je nadaljeval Radivoj, nekoliko ugnan od trdovratnega Oroslava, "če niste ne dijaki, ne trgovci, ne rokodelci, ne to, ne ono, kaj pa porečete orožniku, ko vas ustavi? Zakaj bojim se, da potnih listov tudi nimate in da ste v nevarnosti, da vas pošljeno na državne stroške na dom?"

"Naša skrb," je ugovarjal Oroslav. Lovro pa je ostavil obednico, ker mu je bil prepričen in se ni hotel zameriti nobeni stranki.

Radivoj si je prestavil ščipalnik, naslonil glavo na levi komolec in sprej gledal svoje nasprotulike. "Na visokih šolah," je dejal Radivoj in našteval razloge, zaradi katerih bi bilo vsako drugo ravnanje norost. Baron pa se je jezik, da se kazi s takim ukazovanjem družina, da se mu je Janez naravnost uprl in da mora zarobljenostjo, da ne pozna tistega finega čustva dobrotnosti, ki se imenuje takt.

Verjeti nisem hotel; ustavljalno se je domoljubno srce. Človek ne verjam rad, česar ne želi. Kaj sem doživel prvi dan svojega prihoda! Gospoda, ko sem govoril o ministrskih ukazih, o orožnikih, o potnih listih, namičaval sem vam le rahlo, v nadi, da me boste razumeli in da boste, hvaležni mojemu taktu, izvajali posledice. Vidi se, da sem se motil."

Mladenci so mrmrali, kašljali, praskali z nogami po tleh, sploh se vedli netakno, da rabimo Radivojev izraz. Radivoj jih je učil svoj pot in, preprinčan, da najde lepa beseda lepo mesto, je sklenil: "Gospoda, dve trenutki, dva momenta gostoljubnosti sta najprijetnejša na tem svetu: prvi, kadar sprejmemo gosta, in drugi, kadar se poslavljamo z njim. Prvo tako prijetno trenutje ste vi že naklonili gostoljubnemu gospodu Bojanu; dajte mu doživeti še drugo!"

Nastal je molk. Zvonimir je zardel in pobesil oči, Slavoljub je gubancil čelo. Oroslav pa se

Oroslav je začel zopet pripovedovati, kaj jebral.

"Kaj pa zadnji ukaz naučenega ministra ste brali?" je vprašal hladno Radivoj in zbulil radovednost vsega omizja. "Jaz sicer nisem občudovalec ministrskih ukazov, ker mi ne imponirajo; ampak ta je pameten. Dijakom se prepoveduje viaticiranje med počitnicami in orožnikom je naročeno, naznani pristojnjemu oblastvu take, ki hodi takoj rekoč od hiše do hiše. Čudim se, da ste prezir takoj važen ukaz. Kaj boste rekli, gospodje, če vas vpraša orožnik, česa iščete tod?"

Nastal je molk. Zvonimir je zardel in pobesil oči, Slavoljub je gubancil čelo. Oroslav pa se

V BLAG SPOMIN
PRVE OBLETNICE SMRTI NAŠE BLAGOPOKOJNE SESTRE-MATERE IN SOPROGE

ROSE MERTEL

Ki je preminula 30. julija, 1940.
Danesh je leta dni, draga in nezabtna sestra, odkar Ti je božji Stvarnik odvezel mučenštvo ter Te poklical tja, kjer ni solz in gorja. Ob tužni obvestji Ti globoko žalostna kličem: Mir ti bodi v ameriški grudi!

Zahajoca:
JOSEPHINE GLIJA, sestra,
Cleveland, O., 30. julija, 1941.

Lovro je bil zopet vstopil in Radivoj, ki se je bal ugovorov srditega Oroslava, je hitro zgrabil kupico in jel napijati gospodarju in se mu zahvaljevali za prijazni spremem.

"Jutri odidemo," je dejal Radivoj, "zakaj spodbobnost in skromnost nam braniti zlorabitni blago gostoljubnost."

Trčili so brez ugovora.

"Gostoljubnost," je poudarjal Oroslav in pogledal zdaj Radivoja, "je bila najlepša čednost starih Slovanov, ki niso nikdar podili tuja izpod strehe."

"Kar se jim je grdo utepalo," je dejal Radivoj. "Prišli so Huni, Avari, Ogori in drugi taki popotni ljudje. Stari Slovani so jih sprejeli; a odpraviti se niso dali več ti gostje. Zatorej moramo biti mladi Slovani nekoliko previdnejši."

Lovro se je zahvalil mlađenčem za prijetno druščino, potem ga je pa hitro odpeljal Radivoj, da jih ne bi iznova povabil.

Ko sta stala pred gradom, je prišla družina s travnika z limali in grablji.

"Kaj ste prišli?" je vprašal Radivoj.

"Mrvo smo razstlali, ki je že skoraj suha. Zdaj je pa ukazal baron, da gremo drugi do-

mov. Dve ženski sta ostali, da obračata."

"To je neumnost. Ali ne vidite, da se napravlja k dežu?"

"Zato pa!" je dejal Janez. "Mrvo hitro v kupe ali pa na voz in, če ji kaj manjka, v kozolec."

"Kar naprežite in hitro pojno!"

Janez je pogledal gospodarja, kaj poreče.

"Najpametnejše bi bilo to," je dejala družina, ki ni rada uboga barona.

"Pa naredite tako!" je odločil Lovro in dostavil, da bo to razložil baronu.

"Čemu, čemu?" je kričal Radivoj in se grabil za glavo. "Najsi že vendar poišče neumnejšega gospodarja; ti ga pa vrzi s strojnim vred na smetišče!" — Prismrčal je baronov Foks z odprtim gobcem in kmalu za njim je prišel baron nenavadno urno in resnega obraza.

"Kakšna garjeva mrha!" je dejal Radivoj, tako da je slišal baron.

"Ta pes je snažnejši nego marsikat človek," je odgovoril baron.

"Tako more soditi le temeljito spoznanje samega sebe," je menil Radivoj.

"Zame previsoko," je dejal baron zaničljivo, ko je bil nekoli pomisil. "Kdo pa je postal družino zopet na travnik?"

"Gospodar sam," je hitro dejal Radivoj in našteval razloge, zaradi katerih bi bilo vsako drugo ravnanje norost. Baron pa se je jezik, da se kazi s takim ukazovanjem družina, da se mu je Janez naravnost uprl in da mora ta iz službe.

"Kaj? Tak izvrsten hlapac!" je strmel Radivoj, ki je poznal Janeza že pol dne. "Gospod baron, vi se šalite. Dandanes, ko se tako pogrešajo delavci, podite takega hlapca iz službe?"

"Z vami ne govorim."

"Jaz govorim v imenu gospoda Bojanca."

Baron je vprašal pogledal gospodarja, ki je potrdil Radivojeve besede.

"Ali pojde Janez ali pa jaz," je odločil baron.

"Vi, če smemo prositi," je dejal Radivoj naglo.

Baron ga je premeril zaničljivo od vrha do tal in se obrnil po-

časi proti Bojancu.

"Gospod baron, jaz vam dam plačo za tri mesece naprej," je blažil Lovro trde Radivojeve besede.

"Hvala! Odkupovati me ni treba," je odgovoril moška baron, se mirno priklonil Bojanec, poklical Foksa in šel.

"Lovro, čestitam ti, da imas tako odločnega prijatelja," je dejal slovensko Radivoj in podal Lovru rok. "Zdaj pa pojdiva in poplakniva jezo, ko sva porvala zobe, ki so te boleli. Mislim sem, da se bo baron trše držal; a je pravi mlečnik proti onim kočnjakom, katere bom moral nemara še jutri majati."

To popoldne in ta večer je preživel Lovro prijetno, kakor že dolgo nobenega ne; zabaval ga je prijatelj, cigar moška odločnost mu je neizmerno dobro dela; imel je zavest, da je tako rekoč zopet gospodar v svoji hiši. Radivoju je odkrival rane svojega srca in Radivoj, izborn zdravnik takim boleznim, ga je potrepljivo poslušal, rahlo kazal, prijazno poučeval in mu odklepal bogate zaklade svojih skušen.

"Ostani še! Pij še!" mu je prigovarjal Lovro, ko je hotel otići. "Boš še kaj povedal."

— A Radivoj je hotel biti točno ob desetih zvečer doma.

Ravno tako točno je bil drugo-

ga dne o pol sedmih zjutraj v gradu, kjer je budil bivše dijake: "Oj, Ljubljanci, oj, zaspani, brž iz pernic vstajajte!" Na pot jih je dajal zlate nauke in pazil, da ni nobeden nobene reči pozabil, katere bi utegnil priti zopet iskat.

(Dalje prihodnjič.)

Prijateljska vez se je pretrgala. — Maršal Goering, poznan kot nacijski št. 2, je padel v nemilost pri svojem firerju, ker je nasprotoval vojni z Rusijo in ga je firer nazval bojazlivca. Kje se sedaj nahaja ni znano.

Clovek bi mislil, da je navadna skala na polju, a v notranjosti pa se skriva mož s pripravljenim puško. Te vrste napadajoce pogodbo med Anglijo in Rusijo za medsebojno pomoč, a nobena obeh držav ne sme podpisati separatnega miru.

"Let's Explore Ohio"

FAMOUS OHIO BATTLEFIELDS

An Ohio Fort Protects Colonial Armies

FORT LAURENS—1778

A barrel of rancid meat and a barrel of hardtack saved the lives of a small garrison of an Ohio fort built during the Revolution to prevent lightning attacks of British and Indians from the western wilderness on the struggling American armies.

With the completion of Fort Laurens, Colonel John Gibson and his 150 troops had not long to wait to find that though stationed in the remote forests, they were a vital part of a bloody conflict.

The Indians and English were enraged at this audacious thrust into the West, which threatened their hold on strategic Ohio.

It was on a cold December day

that the gate of the one-acre outpost closed behind 15 men who were starting on the long, difficult journey back to the East. No sooner had they left the shelter of the stockade than they were attacked

by ambushed Indians. Thirteen returned safely but the bodies of two men lay in the snow.

Then Simon Girty, white renegade, took a hand. He persuaded the English at Detroit to send a war party of 200 Wyandots and Mingo against isolated Fort Laurens.

There was no hint of danger until from behind trees and underbrush the painted warriors rushed to cut off their retreat to the fort. The short, sharp battle ended as quickly as it began, with the death or capture of every soldier.

Then the siege began. Provisions in the fort were low. Daily rations were reduced to a quarter of a pound of sour dough and the same of rancid meat.

But the soldiers were not the

only sufferers. Game was scarce

and the besiegers, too, were on short rations. Finally forced by hunger, they offered to lift the

siege if Colonel Gibson would give them a barrel each of flour and meat.

In the summer of 1779, seventeen

soldiers accepted the offer.

Short as was Fort Laurens'

chapter in the story of the control

of Ohio, it was nevertheless impor-

tant.

Next Week—How a British capi-

ton was used to capture a British

stronghold.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—